לחשומת לב מכבי תל־אביב

אני מבינה שהשופט במישחק הכדורסל בין מכבי לרוסים, ביום החמישי, היה פולני. לא. לא ראיתי את המישחק, אבל שמעתי את הקולות. עמדתי במיטבח ובישלתי, ושמעתי את השיר המפורסם שבעלי וחבריו שרים מול הטלוויזיה בזמן מישחקי כדורסל. משהו כמו „צערים, אידיוט!", „פאול, יא דביל!" או „שלוש שניות בתחת השמן שלך!" לא התרגשתי מכך, כי אני רגילה לטקס הזה כבר שנים. מה שהדהים אותי הפעם זה הגיוונות הנוראה של בעלי. אף פעם לא ידעתי שככה הוא חושב על פולנים. תשמעו! ידעתם שהם מסריחים, מזוהמים, רפי־שכל, אנטי־שמים, מתועבים, צריך לשבור להם את הראש. לחשוב שאני התחתנתי עם אחד ממוצא פולני זה ממש נורא.

ועוד משהו, שהסתבר לנו עכשיו באופן סופי. תדעו לכם, שאני, באופן אישי, יכולה לקבוע את תוצאות מישחק הכדורסל בין שתי קבוצות, כאשר אחת מהן היא מכבי תל־אביב. מין אורי גלר של הכדורים. כבר השתתפתי בעשרות מישחקים של הקבוצה הזאת. לפעמים מהסלון ולפעמים מהמיטבח. כבר כמה זמן שלבעלי יש הרגשה שתוצאת המישחק נקבעת בגללי. לא ברור? אני אסביר.

לפעמים אני יושבת על הספה בסלון וקוראת עיתון. בעוד שהבעל יושב על הספה השניה ונמצא בשיא ההתרגשות מאיזה ריבאונד מבריק. אותי המשחק לא מעניין, אבל מדי רבע שעה אני מרימה את הראש ושואלת משהו כמו „מי נגד מי?" או „כמה־כמה?" אף אחד לא עונה לי ואני ממשיכה לקרוא. איכשהו בסוף המישחק המכבים ת מ י ד מפסידים.

לעומת זאת, כשאין לי זמן לשבת בסלון ואני עובדת במיטבח או קוראת במיטה או עושה אמבטיה ארוכה, המכבים ת מ י ד מנצחים. כבר שמנו לב לזה בעבר, אבל לא נעים לנו להודות שאנחנו אידיוטים, אפילו אחד לפני השני, או התעלמנו מהפטנט.

השבוע, במישחק הראשון של מכבי נגד הרוסים, באו אלינו אורחים וכולנו ביחד ישבנו בסלון, אכלנו גרעינים לטובת המכבים ושתינו תה לטובת צסק"א. בסוף מכבי הפסידו, כמובן.

למחרת, במישחק החוזר, ניגש אליי הבעל הלאומני שלי, שאומר שהוא תמיד בעד הקבוצה הטובה ביותר (אם זו מכבי) ואמר לי בעדינות: „מה דעתך לא להסתכל על המישחק היום ולהישאר במיטבח? תני להם צ'אנס. בתייך." הסכמתי. המכבים ניצחו, כמובן. אני גמרתי את הבישולים לשבוע שלם וצסק"א אכלה אותה.

מכבי יכולים להתקשר אליי תמיד לפני המישחק, ואני אחליט אם כדאי לי שינצחו או לא.

עוד פטנט בחינם

לא יודעת מה תעשו בכל הכסף שאני חוסכת לכם בזמן האחרון.

את הפטנט הבא גנבתי מאדריכל ידוע בארץ. מה שצריך לעשות בשביל העניין זה לשתות הרבה מאוד קוקה־קולה או שאר משקאות מתוקים ומבעבעים, וכמובן לא לזרוק את הבקבוקים. אחרי שיש אוסף של, נניח, שמונה בקבוקים, לוקחים ארבעה מהם, רוחצים אותם היטב ומייבשים ואחר־כך, בזהירות ודי בריזק, גוזרים אותם בעזרת סכין חד מאוד או מספריים טובים, 20 סנטימטר מסוף התחתית השחורה. זה פשוט המקום שבו הבקבוק נעשה קצת יותר צר, ואז המיכסה מתלבש עליו טוב. אחרי שיש לנו ארבעה בקבוקים גזורים אנחנו ניגשים לארבעת הבקבוקים האחרים, ובכוח רב שולפים להם את התחתית השחורה, שתשמש כמיכסה לבקבוקים. זה הכל. אפשר לאחסן בזה אורז, שעועית, ספגטי, ערשים ובעצם מה לא?

תודה לאלי מהמיני־מרקט ברחוב בוגרשוב בתל־אביב, שנתן לי את הבקבוקים הריקים שלו, כי אני שונאת קולה.

חוצפה!

לאח שלי יש שני ילדים קטנים. ילד בלונדיני משגע וילדה שחורה ומתולתלת, שנולדה לפי בקשתי המיוחדת. אני מתה על שני הילדים האלה. מטלפנת אליהם ומקשיבה חצאי שעות לפיטפוטים הבלתי־ברורים שלהם, צוחקת מהבדיחות שלהם, מנסה להצחיק אותם ולספר להם סיפורים. כשאני

הולכת לבקר אותם, אני קונה להם מתנות, משחקת איתם ומפנקת אותם. בקיצור, יש לי אהבה גדולה בשבילם, ואין כמעט דבר שאני לא אעשה בשביל שני הקטנים החמודים האלה.

והם — המנוולים הקטנים, כפויי־הטובה, חסרי־הנימוס וחסרי־ההתחשבות, מחזירים לי רעה תחת טובה ולפעמים, כשאני לא שמה לב, הם קוראים לי „דודה".

אני דורשת התנצלות פומבית בטלוויזיה משני המנוולים הקטנים, ואם אפשר גם איזה התנצלות בשניים־שלושה עיתונים. אם הם לא ימלאו את בקשתי, אני מייד אפנה לחברת־הכנסת שולמית אלוני, כדי שתישמור על זכויות־האזרח שלי. ראו, הוזהרתם!

הכי־מעצבן זה שעד לפני שבועיים לא ידעתי ש„דודה" זה מעליב. מי יודע כמה פעמים העליבו אותי ואני לא נעלבתי, בגלל בורות.

ניוקי איטלקי

מי שבאמת אוהב אותי, יודע שהמתנה הכי נהדרת בשבילי היא ספרי־בישול. אחד מאלה נתן לי השבוע שלושה סיפרי־בישול יפהפיים.

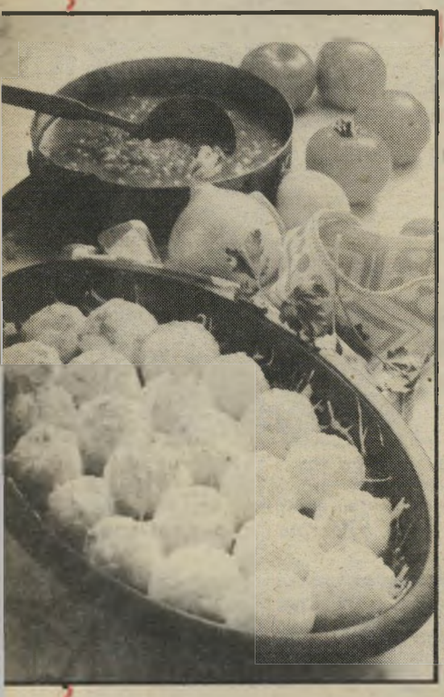

שלושתם בהוצאת דביר־כצמן. אחד בענייני עוגות, אחד בענייני אפיה מלוחה ואחד מאכ־לי־עמים.

אני מתייחסת לספרי־בישול כאל אוצר, ולכן אני עוברת עליהם לאט־לאט, כדי להמשיך ולי־הנות מהם הרבה זמן. המתכון הראשון ששבה את ליבי ושימח את מישפחתי בארוחת־ערב היה מא־כל איטלקי נפלא ששמו ניוקי. אלו הם כדורים או גלילים של תפוחי־אדמה, שכל רוטב טעים בעולם מתאים להם. ככה עושים ניוקי, לפי הספר מתכוני־עמים:

חצי קילו תפוחי־אדמה מבושלים בקליפה, 1 חלמון ביצה, 3־6 כפות קמח, מלח, פילפל לבן, שני ליטר מים לבישול.

אופן ההכנה:

קולפים את תפוחי־האדמה ומכינים מהית אחידה. מוסיפים אל חלמון הביצה, המלח, הפילפל ובהדרגה את הקמח, עד שמתקבלת עיסה חלקה. ממנה יוצרים כדורים קטנים, או כל צורה אחרת שרוצים. בסיר עמוק מרתיחים מים עם קצת מלח, ולתוכם מטילים את הניוקי וממתינים עד שיצופו על פני המים. מוציאים בעזרת תרווד (הכף הזו, שיש בה חורים) ומגישים עם כל דבר שיש בו רוטב. טעם של אוכל איטלקי.

בספר כתוב שאפשר להקפיא את ניוקי אבל את זה עוד לא ניסיתי.

אני תמיד בעד הנגד

אמא שלי תמיד טוענת, שאני בעד הנגד ונגד הבעד. יכול להיות שיש בזה משהו.

כן, ראיתי את תוכניתו של ירון לונדון סוף ציטוט עד הסוף. זה נכון שלא התעלפתי מהתרגשות ולא צעקתי „סוף־סוף באה הישועה!" אבל הקשבתי עד הסוף ויכול להיות שאפילו למדתי משהו, או התגריתי לקרוא ספר שהזכירו בתוכנית. אחר־כך הלכתי לישון וחשבתי שזהו זה.

למחרת, בערך 930 אחוז מחבריי ריברו על סוף ציטוט. גם אלה שראו את התוכנית כולה, גם אלה שסגרו אחרי כמה זמן וגם אלה שלא ראו כלום, אבל היו להם סיבות טובות לא לראות, כי הם תיארו לעצמם איך זה יהיה.

יכול להיות שהתוכנית מדברת אל קהל מצומצם מאוד של אנשים אוהבי סיפרות, יכול להיות שהיא עוסקת לא בדיוק בדברים שברומו של עולם, יכול להיות שהיא ארוכה מדי, יכול להיות שאחד המשתתפים או יותר מעצבן אתכם, ויכול להיות דברים נוספים. אבל במדינה שמשדרת לעם הנבחר שלה מדי ערב את גירושין נוסח אמריקה והטמבל הזה מבית־חרושת לגלידות, מצד אחד, ואת השרים החשובים שלנו בהצהרותיהם החשובות אל העם מצד שני, יש בהחלט מקום למשהו אחר.

ירון לונדון לא אח שלי, ומנהל הטלוויזיה לא אבא שלי. אני מציינת שתי עובדות אלה, כי כמה וכמה אנשים התעניינו לדעת.